

Posudek oponenta rigorózní práce Mgr. Lukáše Sommera na téma „Vztah žaloby a rozsudku“

Práce nese datum vyhotovení prosinec 2013 a má pouze 90 stran vlastního textu.

Autor zvolil stále aktuální téma, která se stalo ještě aktuálnější po nabytí účinnosti NOZ. Autor si byl do jisté míry této skutečnosti vědom a v závěru práce uvedl několik příkladů nové hmotněprávní úpravy, které v době zpracování práce chybělo vyústění v procesní normě a obávám se, že do jisté míry v době zpracování tohoto posudku ještě chybí.

S výjimkou této části práce autor na úpravu NOZ nijak nereagoval a pracoval se zněním procesních předpisů aktuální k datu odevzdání práce. Proti tomu nemám sice podstatné námitky, ale v některých případech bych tento přístup uvítal, protože NOZ byl již platný, byť ne ještě účinný.

Autor rozčlenil práci do šesti hlavních částí, které na sebe logicky navazují a dosti často jsou jen recepcí zákonných ustanovení s tím, že název práce je v podstatě odražen až v části páté (strana 73 až 78 práce). Nicméně vztahem mezi žalobou a rozhodnutím soudu se autor detailně zabývá i v předchozích částech práce a část pátou chápu tedy jako shrnutí předchozích závěrů.

Autor se snažil dosti podrobně dotknout se všech aspektů sporného řízení, pokud se jedná o jeho jednotlivé fáze, procesní úkony až k samotnému rozhodnutí soudu.

Autor se zabýval v podstatě pouze sporným řízením, kde rozsudek je zásadně synonymem pro meritorní rozhodnutí. Samozřejmě by bylo možné se dotknout i případů usnesení jako meritorního rozhodnutí, například v insolvenční, ale tento postup by byl se vši pravděpodobností nad autorův projekt práce a proto mu to ani nevytýkám.

K práci mám několik poznámek :

Na straně 16 autor uvádí, že žalobce není *zásadně* povinen žalobu zdůvodňovat. Zná autor příklad, kdy z této zásady existuje zákonná výjimka ?

Na straně 18 shora autor tvrdí, že účinky podpisu má *zřejmě* i úkon účastníka učiněný prostřednictvím datové schránky. Zde autor reaguje na výklad některých soudů, který vyžadovaly v naprostém rozporu se smyslem a účelem datových schránky doložení zaslání jeho originál. Věc byla postavena najisto až novelou o.s.ř., kterou autor neměl v době tvorby práce ve znění návrhu k dispozici.

Na straně 20 autor uvedl, že u podnikající fyzické osoby není na závadu uvést její obchodní firmu. Bez dalšího kontextu uvedený názor autora jako kdyby ignoroval, že podnikající fyzická osoba má obchodní firmu jen tehdy, je-li zapsána v obchodním rejstříku.

Na straně 25 autor uvádí, že *v civilním řízení pouze soud rozhoduje, jak bude formulován výrok jeho rozhodnutí, přičemž případným návrhem žalobce na znění výroku není vázán*. Autor měl patrně na mysli stav, kdy petit je například nevykonatelný a soud poté žalobce vyzve, aby petit upravil. Bez tohoto vysvětlení uvedený názor opticky vypadá jako kdyby soud mohl petit podle svého názoru libovolně měnit.

Na uvedenou připomínku v podstatě navazuje text na straně 32 a 33. Zde autor uvedl, že petit by měl odpovídat nároku podle hmotného práva a pokud tomu tak není, soud žalobu zamítne. Jen na okraj autor dodává, že je možné petit zpřesnit. Zde by autor měl zaujmout stanovisko k obecné poučovací procesní povinnosti soudu, tedy zda platí na daný případ všeobecně nebo platí jen v určitých případech nesprávného petitu ?

Na straně 53 a 54 autor zmiňuje nezměnitelnost rozsudku, ale nikde jsem v práci nenašel o zmínku o změně poměru na straně účastníka řízení, vyjádřenou v § 163 o.s.ř.

Na straně 83 je uveden vzor žaloby na nahrazení projevu vůle. Zde autor uvedl, že obsah smlouvy je uveden v příloze žaloby. Zásadně se soud do výroku rozsudku vkládá plně znění projevu vůle a pokud by měl citovat přílohu, je možné ji učinit součástí rozsudku. Vzor tedy není podle mého názoru správně vytvořen.

Přes uvedené poznámky či výhrady pokládám práci za solidně zpracovanou s užitím dobrého právního jazyka a s citací použitých zdrojů, uvedených v poznámkách.

Souhlasím proto, aby práce byla připuštěna k obhajobě.

JUDr. Tomáš Pohl

V Praze dne 27.3. 2014